

► 17 Marzo, 2016

17 DE MARÇ DEL 2016

Gent corrent

«Em va enamorar l'afecte del personal de pal·liatius»

Mentre lidiaven ell i la seva família, a casa, amb l'ictus que va deixar el seu sogre sense mobilitat ni parla, i amb l'incipient Alzheimer de la seva sogra, Francesc Xavier Orteu (Llarvent, Sort, 1955) conversava cada dia mitja hora amb el seu bon amic, malalt de càncer. Per a aquest professor de La Salle –de matemàtiques i català– les vivències d'aquells anys –del 2003 al 2010– van ser una escola de reflexió i de convivència amb la malaltia. El màster va arribar després. El 2012 li van diagnosticar un càncer de còlon, que va superar i gràcies al qual va desenvolupar una gran pau interior que ara comparteix amb pacients.

–¿Com li va arribar aquesta pau interior?

–La primera cosa que m'hi va fer aterrar va ser la confiança. Encara que el pronòstic de la meua malaltia era bo, vaig haver de fer quimioteràpia, però ho vaig acceptar i vaig confiar-hi. No em vaig qüestionar res, no em vaig preguntar per què a mi, ni em vaig dir mai «quina mala sort», sabia que això no porta enlloc.

–Però hi deu haver moments dolorosos...

–N'hi va haver. Jo vaig pensar: ara tindrè el càncer al costat meu i em molestarà, però una altra cosa és patir. Jo no vaig patir. Fins i tot amb sis mesos de químiu i perdent 14 quilos, i sent un calvari per a mi menjar, aquell va ser el millor any de la meua vida. Em va sobreviure una harmonia, una pau i un benestar com mai havia sentit.

–¿Sempre va saber encaixar-ho tot així?

–No. Abans del càncer jo em definia amb

Francesc Xavier Orteu

Aquest veí del Guinardó dedica a la setmana dues hores del seu temps lliure a visitar pacients de pal·liatius del Sant Pau.

PER
**Carne
 Escales**

un toc de pessimista i molt realista. A partir d'allà vaig fer una evolució. La meua família i jo no vam trigar ni 48 hores a acceptar la malaltia, i en 15 dies em van operar. Al principi sentia il·lusió i ganes de fer coses, i quan la químiu em deixava aixafat disfrutava com un camell descansant. A la butaca em sentia com navegant sobre Bagdad. Els meus amics trucaven i els deia: «Etic com un rei». La meua dona no ho entenia, jo estava fet un fideu.

–Va donar al cos el descans que li demanava.

–Sí, vaig associar el descans al benestar i a la meditació i el relax, i des d'aleshores sóc sensible a això. En un any ja estava apte per treballar. I un capellà i amic, Joan, que va a fer mis-

sa al meu poble –Llarvent–, em va dir: «¿Per què no expliques la teua experiència a altres persones malaltes? No tothom pot dir que ha disfrutat de la seva malaltia.»

–És voluntari de l'Associació Espanyola Contra el Càncer, i amb el programa per a l'atenció integral a persones amb malalties avançades de l'Obra Social la Caixa visita pacients de la unitat de cures pal·liatives de l'Hospital de Sant Pau. ¿Com hi va arribar?

–Els de l'AECC em van enganxar pel carrer i m'hi vaig fer soci, pago una quota al mes, i quan el meu amic Joan em va suggerir compartir la meua bona experiència amb el càncer vaig oferir la meua companyia a persones malaltes. Vaig fer el seu curset per voluntaris, i vaig començar en domicilis abans de fer-ho, des de fa un any, a l'hospital.

–¿Com és la unitat de pal·liatius?

–Hi ha nou llits. Només d'entrar-hi em vaig enamorar de tot. Metges, infermeres, assistents socials, psicòlegs, fins i tot la senyora que fregava, tots tracten els pacients amb un afecte que em va encantar. Cinc voluntaris ens repartim les visites de dilluns a divendres. Jo hi vaig els dimarts.

–En vuit dies potser algú ja no hi és.

–Això és el més normal, són estades de curta durada. O han mort, o han ingressat en un centre sociosanitari o han tornat a casa, a l'espera de tornar a ingressar.

–¿Què hi fa vostè allà?

–A l'arribar, llegeixo l'informe del dia del psicòleg i de l'anterior voluntari, expliquem en dues o tres línies com els hem vist i de què hem parlat. Xerres si ells t'ho suggereixen; si no, acompanyes o saludes. Ets el senyor amb bigoti que passa per allà i els parla de les vaques del seu poble... I surto amb les piles ben carregades. ≡

gentecorriente@elperiodico.com